

(המשך מעמוד 51)

חיים. אנשים וחרבים איכזבו אותי. הי אהבה, שנותנת לי את הכוח, והיא החשובה לי ביותר בחיים, לא הגיעה אלי. אהבה היא כוח אדיר, שאפילו הסמים חלשים עלייך. לבסוף נותרתי לבדי לבדי.

„אני הורסת את גופי“

נכנסתי עוד יותר חזק לסמים. לקחתי סמים קשים מאוד, ואז נכנסה הימישטרה לתמונה והחלה להפיץ בעזרת המלשינים שלה, שאני המלשינה של העולם התחתון. איש לא יודע איזו הרגשה היא להיות בפחד הזה, שחושביש שאני מלשינה. כינוי הגנאי הוא „מניאקית“. המישיטרה רצתה שיהיה לי קשה להשיג את הסם, ושהסוחרים יפחדו למכור לי. המישיטרה הרדיקה לי בלש, שהתחפש לנרקומן ועבד עלי שבועים. הוא ניצל את העובדה שהייתי באותה תקופה בהירואין וזוקוקה נואשות לסם. למעשה השתמשו בי כדי לגלות אחרים. בעצם העובדה, שהפיצו שאני מלשינה גזרו עלי גזרדין מוות.

איריס דוידסקו עם אורי גר
„אהבה היא כוח אדיר —

סיגריה פשוטה, לא הרגשתי טעם, התחלתי קצת לגמגם. לא צעקתי, רק אכלתי את עצמי בשקט. כל נרקומן מגיב אחרת. ישנם שצועקים ובוכים. במצב כזה העצבים עובדים. הייתי על סף התמוטטות. כל דבר קטן מעצבן ואין סבלנות לאף אחד. הכרתי את עצמי לאכול. כשהגעתי לבית-החולים שקלתי 44 קילוגרם, ונראתי כמו צל חיוור. היום אני שוקלת 55 קילוגרם. הייתי במחלקה עם משוגעים, ורק דבר אחד ניתם אותי וחיוק אותי: ההרגשה שאני לא כמוהם. זה מה שנתן לי את הכוח להמשיך. ידעתי שהתחנה הבאה שלי לפני המוות תהיה שיגעון, אם לא אגמל. בבית-החולים קיבלתי יחס נהדר, מהמנהל ומהפסיכולוג שטיפל בי. אם הייתי יודעת מקודם מה זאת גמילה הייתי נכנסת לטיפול לפני הרבה זמן. היות והייתי בבית-החולים בי מחלקה פתוחה, הורשיתי לצאת לגינה. תהליך הגמילה בבית-החולים נמשך שני שנה שבעות. את השלב הקשה כבר עברתי, אולם ההתמודדות הקשה היא אחר כך, כשאתה נמצא לפתע עם עצמך, ללא מיסגרת. אני מאמינה שאוכל להתגבר ולהצליח.

בבית-החולים היתה איתי בחורה, שגם היא עברה את אותה התהליך. עורנו אחת לשניה. היום אני רוצה שקט, שאוכל לצייר ולכתוב שירים. אני מאמינה שעם רצון אפשר להתגבר על כל המשברים.

פעם הייתי מצוירת רק תחת השפעה של סמים, היום אני רואה שאני מספיקה ביומיים מה פעם שנה. היום אני מתכוונת לתערוכה, נוסעת לחוץ לארץ ואחזור רק לפתיחת התערוכה. אין לי יותר כוח להיות כאן. עברתי גיהנום. העיתונות עשתה ממני מטעמים. במקום להבין אותי ולעזור לי, ליכלכו אותי בלי סוף והשתמשו בי. נמאס לי להיות סניציה, אני רוצה שקט.

צוחקים

עד דימעה

טוב שיש לי את אבא שלי. הוא זה שעודד אותי והיה איתי במצבים הרקשים ביותר. אני יודעת איזה סבל גרמתי לו. מסביב-אשמה, שאני גוררת את אבא שלי ובכך אני הורסת אותו, רדף אחרי כל הזמן. רציתי לצאת מהסמים בגלל אבי, שסבל כה רבות. אמא הרסה את הבית ואותנו, ועכשיו גרמתי נזק כה רב לאבי. אני מקווה שגמרתי לאכזב אותו.

עד כאן דבריה של איריס.
באחד מרגעי המשבר, בבית-החולים, ישבה איריס בחדרה, התבוננה סביבה וכתבה על פתק קטן את השורות הבאות: המשוגעים מתפללים ומברכים עד קללה; צוחקים עד דמעה ובוכים עד שמחה. הם עייפים מלהיות אסירי תודה כל החיים. הם עייפים מלהקשיב, להאמין ולבסוף להיפגע. הם סגורים, כי הם פתוחים עד צעקה. אך אמור לי אתה: האל לפעמים כל אחד קצת משוגע? **נירה גל**

איריס עם אביה ועם אמה בעת הכתרתה כ„מלכת המימים“
— אפילו הסמים חלשים עלייך —

איריס עם מוקיין שציירה
„נותרתי לבדי לבדי“

לא פעם גרמה בכך המישיטרה למותם של נרקומנים, שהסם התפוצץ בגופם. הפעם איבדתי את ההכרה והתעוררתי כעבור כמה ימים בבית-החולים כשידי מחוברות לאינפוזיה. את, שטיפל בי בבית-החולים, אמר לי שאני נמצאת בסכנת מוות אם לא אחיל לעבור מייד תהליך גמילה. הוא פירט באוזני את כל העינויים המצפים לי. הסכמתי לעבור לבית-החולים לחולי-נפש אברונאל ולנסות להיגמל. אמרתי לעצמי: יותר גרוע מצבתי כבר לא יכול להיות. היתה לי ברירה — או למות או לחיות. בחרתי בחיים.

הייתי חלשה, לא ידעתי מה קורה לי. בימים הראשונים כל הגוף כואב, בקושי אפשר לזוז. שרירי הבטן כואבים ואין אפשרות לקום לחדר האוכל או לנוחיות. קיבלתי זריקות הרגעה, כי היה קשה לי ללכת לישון לא מסטולה.

במחלקה

עם משוגעים

טאת לאט ויתרתי גם על כדורי הי הרגעה וגם על כדורים נגד תופעות לוואי, כמו הקאות ושילשולים. כל הגוף שלי היה הרעלה אחת גדולה. רציתי לטהר אותו. הקאתי בלי סוף ושילשלתי כל היום. הרגשתי כאילו השטן יוצא מתוכי. היו תופעות-לוואי קשות. לא יכולתי לעשן

החלו לחפש אותי והייתי נאלצת להתחבא. אני מכירה הרבה מניאקים, שעובדים בשביל המישיטרה ומלשינים מחוסר כרייה, כי הם עבריינים בעלי עבר סלילי והמישיטרה לוחצת עליהם בדרך זו. אבל איזו סיבה היתה לי להלשין? תמיד קל מאוד ללכלך אדם, ובפרט למישיטרה, שלא איכפת לה. במקום להוציא אותי מזה, חיפשו דרכים איך לחסל אותי, שמישהו אחר יעשה עבורם את המלאכה וידיהם לא תהיינה במעש.

הייתי מסתכלת יום יום בראי ומתביישת, ואני לא אדם שרגיל להתבייש. לא היה איכפת לי מכלום. ראיתי שאני נכנסת לדרך ללא מוצא, ולא ידעתי אם יהיה לי אי-פעם את הכוח לצאת מזה. הסיפורים של החברה, על תהליך הגמילה ועל הי גיהנום המתלווה אליו, הפחידו אותי עד מוות. כל יום שנאתי את עצמי מחדש. כל יום אומרים מחר ומחר ולא מעינים. אף פעם לא הייתי שלמה עם הסמים, עובדה, בשנים האחרונות החלפתי את ההרואין בכדורי אדולן. ידעתי שאני הורסת את גופי ועוד משלמת בשביל זה תמון כסף. ידעתי שהחרבים שלי ימכרו אותי בשביל חתיכת סם.

והנה, הגיע היום שבו פרצה המישיטרה אל ביתי ומרוב פחד בלעתי את כל כמות הסם שנמצאה בו. כל הנרקומנים עושים את זה ברע שהמישיטרה תופסת אותם. קרה הדבר לי והסמים התפוצצו לי בגוף.